

Att överleva vintern!

I mina trakter får man vara glad om man kan köra höj oktober månad ut. Nu muttrar säkert en del norröver boende och tycker att det inte är något att klaga över. Till alla dem, säger jag bara: – Välkommen ner till Göteborg och spendera vintern här. Det är ingen idé att du tar med dig snöskotern...

Med en bisterhet, liknande en gammal fältherres inför ett större slag, förbereder sig göteborgaren inför vintern. Inte genom att lägga upp förråd, isolera boet eller via någon annan yttre åtgärd, inte alls. Han förbereder sig mentalt. Han ställer livsandarna på sparlåga och riktar in sin livskompass på mellan fem och sex månader tvärdrag, fukt, underkyllt regn, askgrå himmel och mörker. Det finns ingenting. Ingenting! Ingenting...

Man kan se det i ögonen på grabbarna som plockar upp båten, ifall man tar en sväng en söndag utmed kusten. Man ser det i minspelet hos andra bikers på de traditionella fikaställena. Samma gäng som satt och sorlade muntert för ett halvår sedan är nu betydligt tystare. Kaffet smakar sämre och räkorna på mackan har blivit mindre och segare. Diskussionerna hos dem som börjar närma sig pensionsåldern handlar allt mer om Spanien och hos de något yngre vidtar planeringen av mer eller mindre desperata förkromningsprojekt till rena fantasisummor – om de nu skulle lyckas med att få del i ett krombad hos någon vänligt inställd firma. Något måste ju göras...

Men är verkligen alla göteborgare lika deppiga inför vintern? Har alls inga från Källe och Adas mysiga hemstad med sig självironi, humor och värme och andra göteborgsmyter in i det mörka halvåret? Jodå – naturligtvis finns det exempel på det. En god vän som arbetar på en av de största fordonsfirmorna i regionen berättade att de faktiskt sålt en (1) snöskoter under 2006. Undantagen finns alltså. Jag dristar mig dock att påstå att de är få.

De allra flesta satsar istället på att jobba, kraftigt utökad alkoholkonsumtion och sex. Bortsett från att det första knappast utvecklar själen på sikt och att det andra kan vara onyttigt i längden och att det tredje kräver en lika deprimerad hona, (eller hanne beroende på den enskilda göteborgarens kön och/eller preferenser), med vilken man har en sådan relation, löser onekligen detta en del av problematiken. Men inte allt! Göteborgaren har ingen snö och heller ingen bro till Danmark. Göteborgaren har inte närheten till huvudstaden och dess utbud. Göteborgaren får inte ens ha mc-mässan varje år. Göteborgaren har möjligen stenabåten med pensionärsrallyt till Fredrikshamn och hur kul är det? Det finns alltså oceaner av tid över och inget att se fram emot, mer än den årliga översvämningen av Ågatan i Mölndal och tidningsbilderna på hur man rullar ut Harleys för att undvika vattenskador på dem. Här krävs krafttag och en serie snabba beslut för att överleva!

I mitt specifika fall tog det sig uttrycket att införskaffa en veteranmoppe. En Honda CB 350 K1 från 1970 för att renovera upp till originalskick och sedan... ja - typ nå't.

Grünilla, min 1500 CT, var redan tämligen iordning och behövde bara mindre åtgärder. Jag sökte egentligen en CB 125 eller en CB750 Four, eftersom det är hojar jag en gång haft en relation till. Det visade sig vara svindyrt. En hygglig CB350 gick däremot att lugga

loss ganska billigt. Jag skaffade en i hyggligt skick, eftersom jag ju egentligen inte har några större utförsgåvor när det gäller mekande och heller inte är en fena i lackboxen.

I början av oktober anlände hon med släpkärra upp till vårt Vinterviste. Där stod hon och såg lite medfaren ut medan jag avslutade säsongen i den trygga förvissningen om att vintern var räddad. Jag såg fram emot en innehållsrik och lyckad vinter uppe i mc-lokalen. Jag hade mål, jag hade mening – det fanns en rörelse framåt i livet igen! Jag gnuggade händerna när jag tänkte på alla problem: tjogtals med e-mail och telefonsamtal, besök på mc-skrotar, spännande paket från Holland och England, alla långa konsulterande samtal med Kenneth, på Kenneths MC-service vid Backaplan...

Någon vecka in i november skred jag till verket! Skulle hon starta? Fanns det bromsar? Behövde motorn renoveras? Skulle det gå att få tag på delar? Var elsystemet kass? Var skulle jag få tag på en framskärm istället för det fullt tillkapade missfoster som satt på? Kunde jag få tag på original eller originalliknande backspeglar och handtag till henne?

Nytt batteri inköptes på Biltema och laddades omsorgsfullt. I med ny olja och en skvätt bensin, choke och ett tryck på startmotorn. Fanskapet startade direkt!

Belåtet konstaterade jag i alla fall att ventilerna slamrade ordentligt och att den misstänkte rätt rejält. Det skulle i alla fall behöva göras. Till min glädje fungerade inte höger blinkers, helljuset och inte heller bromsljuset. Resten verkade dessvärre intakt.

Alltså, på med hjälm och ett par handskar och ut på en liten runda i omgivningen. Du milde Skapare! Det var som att åka på en vansinnestrimmad Puch Dakota från helvetet. Hur i hela friden vågade jag åka på något så litet, vingligt och skakigt när det begav sig? Visst – man var ung, man var fräck, man var odödlig – men ändå...

Väl igång noterade jag bittert att bromsarna verkade fungera mjukt och utan anmärkning, växlarna petade in precis utan skrap och skrammel, kopplingen slirade inte och tog snyggt - och när jag väl dragit åt styrdämparen blev styret stilla och snällt. Med ett sällan skadat dödförakt drog jag upp henne i 120 knyck och konstaterade att det fanns mer att ge. Nedstämd vände jag tillbaka till garaget, låste in henne och åkte hem för att deppa.

Så gick någon vecka och det var dags att ge sig i kast med elproblemen. Den som har haft en Honda från den här tiden vet, att elsystemet i huvudsak består av ett trassligt kabelnystan inne i framlampan. När jag lossat på sargen och nästan slagits omkull av strålkastarinsatsen, som sköt ut likt en katapult av trycket från kabeltrasslet innanför och tittade efter, såg jag att två kablar med kabelskor saknade sin maka. Efter att ha sammanfört dessa och återanslutit en jordkabel som lossnat från en skruv, fungerade både blinkers, helljus och bromsljus. Tidsåtgång cirka tio minuter, inklusive åtta minuters stretande med att med mildt våld få in allt i lamphuset igen. Då hann jag också att spreja strömbrytaren för ljuset och att sätta i en lampa för parkeringsljuset.

Nu började jag bli riktigt desperat. Det hela började mer och mer likna en dekalrenovering. En kall hand tog tag i mitt hjärta. En oändlighet av mörka kvällar med Förkväll på TV4 och fiskbullar till middag, där inget annat återstår än att planera sina lektioner och rätta skrivningar.

Jag inspekterade Grünilla. Hon stod där fet och frodig. Lagom jäst, Kuryakyn-blank och underhållsladdad, med ett enda planerat projekt, en insatsför-längning på mina Classic Baggers efter Teknik-Roffes klara instruktioner. Jag kom inte på något mer, trots att jag försökte anstränga mig hårt.

I ett sista desperat försök att finna svårigheter, satte jag igång med att jaga delar. Drivpaketet var nytt, det sa snubben jag köpte henne av. Däremot saknades originalhandtag, backspeglar och framskärm. Jag gnuggade händerna av förväntan. Förfrågningar, mailutväxling på främmande språk. Prutande, spelat ointresse - kanske byteshandel, ett utrikes swapmeet?

Ett tips jag fått av en branschen närstående var Goldwing Corner i Alafors. Han hade en del och dessutom hade han kunskaper och kontaktnät. Jag åkte dit!

Väl där var det första jag fick syn på en Honda CL350 som affärsinnehavaren själv gjort iordning. Det är i princip samma moppe - fast med scramblerstuk. Det visade sig vara en trevlig man med välfyllda förråd och hyggliga priser. Kort sagt fick jag träff på alla mina förfrågningar och lite till. Det blev både instruktionsbok till min CB350 och lite attiraljer och bok till flickvännens Honda XBR500. Det var ett fullkomligt fiasko och ett totalt streck i räkningen! Det blev inte ens särskilt kostsamt. Nu var goda

råd dyra. Jag var desperat. Två färdiga moppar i garaget och november månad var inte ens slut. Jag umgicks ett tag med ett projekt att svetsa samman någon attiralj så jag skulle kunna hänga Hondan som en jolle bakpå CT:n som en gimmick och en serie andra borderlineprojekt. Och vad skall jag egentligen med Hondan till? Åka på veteranträff vid Tjolöhoms slott en gång per år, en dag? Jag var fylld av ruelle och ångest! Jag hade inget annat val än att ge upp och underkasta mig mitt bittra öde. Men när nöden är som störst...

Då tillkom Blue Oyster Private Biker Bar!

Vi är sex personer i Vintervistet, ett gammalt bussgarage. Fördelen med bikers är att de alla har ett varmt och innerligt intresse för pilsner och barer. Att stå vid höga diskar och hålla i sig pilsner medan man talar om ingenting och lyssnar på born-to-be-wild-liknande musik är ett stensäkert koncept för en lyckad kväll. Alla sex var rörande överens om att barbristen i Vintervistet var akut, när någon nu påtalade det hela och att det varit på tok för lite öl-drickning i samband med motorcykelvårdandet. Detta inte minst sedan kylan gått sönder för över ett halvår sedan. Helt säkert skulle också andra gamla vänner med liknande intressen fylkas runt vistet, särskilt om det gick att få en pilsner...

Efter visst palavrande om lokalisering, lyckades vi lugga loss ett utbränt garage på cirka trettio kvadrat alldeles bredvid vår egen lokal. Vintern var räddad för oss alla!

Garaget läckte som ett säll och fick tömmas på containervis med bråte och högtryckstvättas upprepade gånger innan man ens kunde tänka på att börja måla. Måla förresten...

Det rann efter väggarna och den rostigt spröda vippeporten medförde livsfara att ens närma sig. Dessbättre finns det i lokalen folk med diverse kompetenser, både plåtslageri, snickrande och vägbeläggning, så till slut var det i alla fall hyggligt torrt och rent. Och fram i december fanns där garageporten suttit, ett snyggt dörrparti med litet fönster och vägg. Det var plåtslaget och utgrävt och singelbemängt. Det yttre var, kort sagt en prydnad för omgivningen och fastighetsägaren spann som en katt.

Med hjälp av en varmluftsfläkt gick det hela att få tillräckligt torrt för att måla invändigt också. Ny kyl och frys införskaffades och sedan blev det dags för inredning! Flickvännen, som skall bli bildlärare när hon blir stor, kontrakterades att måla ett konstverk passande för medelålders män med femtiotalnostalgi och barens profil.

Vi andra, som saknar den typen av talanger fick göra resten, måla, snickra och dra el.

Många, många timmar lade vi i november, december och januari när det hela väl kommit igång, men faktiskt inte så mycket pengar. Är man några stycken och gör allting själva så...

Tänk så mycket skaparkraft, planering och arbete man kan lägga på något så fullkomligt meningslöst, onyttigt och... och... alldeles underbart!

I sen januari var det slutligen dags för den exklusiva invigningen! Kontrakterade premiär-gäster var gamla vänner och kamrater i huvudsak med hojförflutet och gärna från saligen avsomnade Mölnlycke Motorcykelklubb. Gammalt stabilt, pålitligt folk, som inte släss och har vett att uppskatta en privat tillställning med en pilsner eller sju till självkostnadspris, en Gorby, några jordnötter, nostalgisnack, lite ljug och dålig rockmusik på medelvolym.

Mitt vinterliv hade ånyo fått en mening och planer på att hugga upp betongväggen för direkanslutning till verkstad och toalett finns redan.

Fjärran är traumat med Hondan och det finns till och med anledning att se nästa vinter an med tillförsikt. Men först vinkar en ny underbar hojsäsong välkommen om någon månad med fikaturer, VRS Göteborg, Tånga Hed, kanske en tur till Prag och bara planlöst runtpruttande på Grünilla. Jag kanske rentav besiktigar Hondan och kör ner henne till Tjolöholm.

I avvaktan på det kan man ta sig en pilsner när man känner för det och baren lockar ju också lite polare som ser när ljuset är på i Vinterviset. Välkomna avbrott i putsmonotonin. Fast i tisdags gick jag inte ens in i garaget utan höll mig i baren. Man få nog passa sig...

